



Ἡ Ρωμαϊκὴ Academie de Lincei προέκρινε δύο ἐπιστημονικὰ διαγωνίσματα, τὸ ἐν ἐπὶ ἀμοιβῇ 3,000 φράγκ. καὶ προθεσμίᾳ μέχρι τῆς 30. Ἀπριλίου 1888 „περὶ βιβλιογραφίας καὶ κριτικῆς ἐκτιμῆσεως πασῶν τῶν ἐν Ἰταλίᾳ κατὰ τὸν ἐνδέκατον καὶ δωδέκατον αἰῶνα δημοσιευθεισῶν λατινικῶν ποιήσεων“ τὸ ἕτερον μὲ γέρας 4,000 φράγκ. καὶ προθεσμίαν μέχρι τῆς 31. Δεκεμβρίου 1889 „περὶ τῆς χρονολογικῆς ἱστορίας τῆς Ἰταλίας ἀπὸ τῆς 16. μέχρι τῆς 18. ἑκατονταετηρίδος“.

Ἡ σαξονικὴ κυβέρνησις ἀνέγραψεν ἐφέτος 621¹/₂ χιλ. δραχμῶν (= 50 χιλ. μαρκ.) πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἐν μικραῖς τοῦ κράτους πόλεσιν ἢ χωρίοις ἐγκατεστημένων ἱατρῶν, τῶν ὁποίων οἱ πλεῖστοι συνάδελφοι προτιμῶσι τὰς μεγαλοπόλεις, ἀποφεύγουσι δὲ τὰς οὐχὶ τόσον προσδοκώμενας ἐπαρχιακὰς θέσεις. Ἡ ἐπιχορήγησις αὕτη ἐπρόκειτο πολλὰ χωρία δι' εὐσυνειδήτων καὶ καλλίστων ἀσκληπιαδῶν, οἵτινες ἐφθόουν πρότερον τὸν πλοῦτον τῶν ἐν ταῖς ἐξοχαῖς κτηνιάτρων, διότι ἔχωριός, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Σαξονίᾳ, προκρίνει τῆς ἰδίας του ὑγείας τὴν εὐεξίαν τῶν κτηνῶν, μεθ' ὧν συνεργαζόμενος πορίζεται τὰ τοῦ βίου.

Ὁ ἐξοστρακισμὸς τῶν ξένων λέξεων ἐκ τῆς γερμανικῆς γλώσσης ἐπιδικαζεται πανταχοῦ καὶ πάντοτε. Οὕτω παρετρήθη, ὅτι ἐν τῷ ἐφετινῷ βασιλικῷ λόγῳ, ὅστις ἐξεφωνήθη κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς σαξονικῆς βουλῆς, μεταξὺ 816 λέξεων οὐδεμία ξένη ἐξεστομίσθη λέξις. Τὸ κατ' ὁρθεῖα τοῦτο ἐξαίρεται ὑπὸ τῶν σοβαρωτέρων τοῦ τύπου ὁργάνων, δύναται δὲ πᾶς τις νὰ λάβῃ ἔννοιαν αὐτοῦ παραβάλλον τὸν σαξονικὸν λόγον πρὸς ὁμοίους τῶν ἄλλων τῆς Γερμανίας βουλῶν.

Σπουδαῖον ἐπιστημονικὸν ἔργον δημοσιευθήσεται κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος ἐν Γερμανίᾳ διαπάναις πάντων ἡμῶν τῶν γερμανικῶν κρατῶν, τῶν ὁποίων αἱ κυβερνήσεις ἐψήφισαν σημαγτικὸς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον πόρους. Πρόκειται δηλ. νὰ καταρτισθῇ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν δύο διακεκριμένων ἐπιστημόνων, τοῦ ἐκ Καρλςρούης Ἀρχιτέκτονος Honfell, ἀναλαβόντος τὸ τεχνολογικὸν τοῦ βιβλίου μέρος, καὶ τοῦ ἐν Φραϊβούργῳ Καθηγητοῦ Neumann, ἐπεξεργασθέντος τὸ γεωγνομιστικόν, λεπτομερὲς „Γεωγραφικὴ περιγραφὴ τοῦ Ρήνου“ κατὰ τὰς μεσημβρινωτέρας μάλιστα διακλαδώσεις τοῦ ρεύματος. Ἡ ἐπιχειρήσις θεωρεῖται σκοπιμωτάτη, ὥς μέλλουσα νὰ προαγάγῃ τὴν γεωργικὴν καὶ γεωπονικὴν τῆς χώρας ἐπίδοσιν, μάλιστα δὲ νὰ διευκολύνῃ τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας κατὰ τὰ ἐπιφορτώτερα τῆς Γερμανίας σύνορα.

Ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ ὁ Desjardins ἀνέγνω κατ' αὐτὰς ἡμέρας ἐνδιαφέρονσαν πραγματείαν περὶ τοῦ συρίγγματος ἐν τοῖς θεάτροις. Ἐἵνε τῆς γαλλικῆς χάριτος καὶ εὐφυΐας χαρακτηριστικόν, οἱ σοβαρώτεροι ἀντιπρόσωποι τῆς ἐπιστήμης τοῦ ἔθνους ἐκείνου νὰ πραγματευόμεναι τοιαῦτα θέματα, καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ Γερμανοὶ ὁμολογοῦσιν, ὅτι πρῶτοι οἱ Γάλλοι ἀνεύρουν καὶ ἐξετίμησαν ἐπιστημονικῶς τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνεκδότου ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ ζήτημα εἶνε κυρίως τεχνολογικόν, αἱ συχναὶ δὲ ἱστορικαὶ μαρτυρίαι προσάγονται χάριν βεβαιώσεως καλολογικῶν θεωρημάτων. Οὕτω ὁ Desjardins ἀποφαινεται εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὅτι ἡ φιλοκαλία, ἡ καλαισθησία, καὶ ὅπως ἄλλως δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἡ φιλοτεχνικὴ τοῦ ἀτόμου ἡ ὁλοκλήρου ἔθνους μόρφωσις, πρέπει νὰ μετρήται, προκειμένου περὶ τῆς

σκηνῆς ἐν γένει, κατὰ τὸ ποσὸν τοῦ θορύβου, τὸν ὁποῖον κάμνει ὡς θεατῆς καὶ ἀκροατῆς πρὸς ἐκφράσιν τῆς ἐπιδοκιμασίας ἢ τῆς ἀποδοκιμασίας του. Ὡς ἐκ τούτου οὐδέποτε, λέγει, ἐν Γαλλίᾳ κατωρθώθη νὰ καταργηθῇ ἢ νὰ περιορισθῇ πῶς ἡ ἔξις τοῦ δημοσίου, ὅπως ἐκφράξῃ τὴν γνώμην του καθὼς θέλει περὶ τοῦ δραματικοῦ ἔργου καὶ τῆς παραστάσεως αὐτοῦ, χωρὶς νὰ δεσμεύηται ἐκ τῆς προκαταλήψεως περὶ τοῦ μεγαλείου ἢ τῆς ἀσημείτητος τοῦ δραματούργου ἢ τοῦ ὑποκριτοῦ. Τὸ δικαίωμα τῆς ἀποδοκιμασίας ἐν τῷ θεάτρῳ ἔχει ἄλλως πᾶς, ὅστις κατὰ τὴν εἰσόδον αὐτοῦ ἐπλήρωσε καὶ ἔλαβε τὸ εἰσιτήριόν του, τοῦ δικαίωματος δὲ τούτου ἐπιποιῶντο χρῆσιν καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ οἱ Ρωμαῖοι, κατ' ἐξοχὴν μάλιστα οἱ πρῶτοι ὡς φιλοθεάμονες καὶ ἀπικτητικοί, καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ βόρειοι τῆς Εὐρώπης λαοί, δὲν ἐδείκνυν νὰ ἐκφράζωσι κατὰ τὰς ἐτησίους ἐμπορικὰς πανηγύρεις, ὅτε παρίστων πλάνητες διάτοι ἐπὶ φορητῶν σκηνῶν διάφορα θεάματα, τὴν ἀποδοκιμασίαν των ἤμιστα σεμνῶς καὶ μάλιστα ἀσεβῶς, διότι αὐτὰ τὰ πᾶθ' τοῦ Χριστοῦ ἦσαν ἀντικείμενα θεάματος.

Ἀλλὰ τὸ ἔθος τῆς συριστικῆς ἀποδοκιμασίας τῶν δραματούργων καὶ τῶν ἡθοποιῶν χρονολογεῖται ἐν Γαλλίᾳ ἀπὸ τῆς ἀκμῆς ἀκριβοῦς τοῦ ἔθνικοῦ θεάτρου, δὲν εἶνε δὲ ἐπινόησις τῶν κατωτέρων ἢ τῶν μέσων τῆς κοινωνίας τάξεων, ἀλλὰ τῶν ἀνωτάτων, αὐτῆς τῆς αὐλῆς. Λουδοβίκος ὁ XVI. δὲν κατ' ὁρθεῖα ποτε νὰ κρατηθῇ καὶ ἤρχισε νὰ συρίξῃ πρῶτος αὐτὴν τὴν σύζυγόν του ἀπὸ τοῦ βασιλικῆς θεωρείου, ὅτε αὕτη μικρὸν πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως ὑπεκρίθη ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Trianon τὸ πρωταγωνιστοῦν πρὸς ὧπον τῆς κωμωδίας τοῦ Monsigny „Βασιλέως καὶ Ἐκμισθοῦ“. Αὐτὸς ὁ „θεῖος“ Τάμας ἐσυρίχθη ἄλλοτε, διότι θέλων νὰ παρουσιασθῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὡς γνήσιος Ρωμαῖος δὲν ἐφόρεσε περισκελίδας.

Ὁ Κορνήγιος καὶ πρότερον ὁ Φοντενέλλος ἔγιναν πολλὰκις θύματα τῆς συριστικῆς τοῦ δημοσίου κριτικῆς, ἐθεώρουν δ' ἑαυτοὺς εὐτυχεστέρους τῶν προγενεστέρων ἀδελφῶν τῆς σκηνῆς, οἵτινες καὶ ἐλιθοβολήθησαν ποτε. Τὸ κακὸν εἶχε προχωρήσει τόσον κατὰ τὴν προπαραλδοῦσαν ἑκατονταετηρίδα, ὥστε, κατὰ τὰς ἐγγράφους μαρτυρίας τοῦ Desjardins, τῷ 1673 ὁ Διοικητὴς τῆς Ἀστυνομίας τῶν Παρισίων La Reynie κατήντησε νὰ προκρίξῃ, ὅτι διὰ θανάτου θὰ τιμωρηθῶσιν οἱ ἐκφράζοντες ἐν τοῖς θεάτροις τὴν καλολογικὴν γνώμην των ταραχιδῶς. Τόσον ἀστοχος καὶ ὑπερβολικὴ ἐφάνη ἡ ἀπειλὴ αὕτη εἰς τὸ δημόσιον, ὥστε ἀμέσως μετὰ τὴν γνωστοποίησιν αὐτῆς ὑπερεπληροῦντο ἐπὶ μακρὸν τὰ θέατρα θεατῶν, φιλοτιμουμένων νὰ ἐπιδεικνύωσι τὴν συριστικὴν δύναμιν των. Οὐδεὶς αὐτῶν, ἐννοεῖται, ἐκατομήθη, ἐδόθη ὅμως εἰς τοὺς διευθυντὰς τῶν θεάτρων τὸ δικαίωμα τῆς ἀποπομπῆς τῶν ταραξιδῶν. — Καὶ ὅμως εἰς οὐδὲν συνετέλεσαν πάντα ταῦτα τὰ μέτρα, καθιερώθη δ' ἔκτοτε καὶ θὰ μένῃ εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα τὸ σύριγμα ὡς τὸ ἀνθρωπινότερον μέσον τῆς ἀνθρωπίνης ἀποδοκιμασίας κατὰ μετρίων δραματούργων, κωμωδιοποιῶν καὶ ὑποκριτῶν.

Ἐν τέλει τῆς πραγματείας τοῦ Desjardins ὑπέδειξε καὶ μίαν ἐξαίρεσιν τοῦ τελευταίου τοῦτου κανόνος, ὅτι δηλ. μόνον ἐν Κίνᾳ εἶνε ἄγνωστος ὁ ἐν θεάτροις συρίγγος. Ὁ ἐν Παρισίῳ παρεπιδημῶν κύριος Τσέγκι-Γὺγκ διεβεβαίωσε τὸν ἡμέτερον Ἀκαδημαϊκόν, ὅτι ἐν τῇ πατρίδι τοῦ τοιοῦτον θεωρεῖται ἀντιβαῖνον εἰς τὴν κοσμιότητα, ἡ ὁποία μόνον το χειροκρότημα ἐπιτρέπει. Εὐτυχεῖς, ἐπιλέγει ὁ ξῆτωρ, οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ ἡθοποιοὶ τοῦ Οὐρανίου Κράτους, ὡς ἀποτεινόμενοι πρὸς δημόσιον, ὅπερ νὰ ἐπιδοκιμάξῃ μόνον ἡξέυρει.

BIBΛΙΟΘΗΚΗ.

— Ταμειὸν τῶν τῆς Καινῆς Διαθήκης Λέξεων von D. C. Bruder. Ed. ster. IV auctior et emendatio, lectionibus Tregellesti atque Westcott et Hortii locupletata. 2. und 3. Abtheilung. (S. 177—528.) Τυμ. 7 φράγκ.

— Handbuch der classischen Alterthumswissenschaft in systematischer Darstellung mit besonderer Rücksicht auf Geschichte und Methodik der einzelnen Disciplinen. In Verbindung mit Dr. Anterrieth, Professoren A. Bauer, Blass etc. herausgegeben von Prof. Dr. Iwan Müller. 6. und 7. Halbband. Τυμ. 17 φράγκ.

— Griechische Götter und Heroen. Eine Untersuchung ihres ursprünglichen Wesens mit Hilfe der vergleichenden Mythologie von Dr. Schroeder. I. Heft: Aphrodite, Eros und Hephaestos. (VII, 188 S.) Τυμ. 6 φράγκ.

— Geschichte des Agathokles von Prof. R. Schubert. Neu untersucht und nach den Quellen dargestellt. Τυμ. 7 φράγκ.

— Xenophons Hellenika und die böotische Geschichtsüberlieferung von Prof. Dr. E. von Stern. Eine historische Quellenstudie (III, 71 S.) Τυμ. 2 φράγκ.